СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXV. Ч. 265. Джерзи Сіті, Н. Дж.; понеділок, 14. падолиста, 1927. VOL. XXXV. No. 265. Jersey City, N. J., Monday, November 14, 1927. THREE CENTS.

АМЕРИКА ВИТАЄ ПЕРШУ ЖІНКУ, ЩО ПРОБУВАЛА ПЕРЕЛЕТІТИ ЧЕРЕЗ ОКЕАН

ЛЕТУНКА И ЇЇ ПІЛЬОТ ПРИЙМАЮТЬ ОВАЦІЮ СКРОМНО.

НЮ ЙОРК, 11. падолиста. — Кораблем Аквітанією приїхала нині до сього порту Рут Елдер, перша американська летничка, що перша пробувала перелетіти через Атлянтійський океан.

Місто урядило їй овацію, яка рівнялася майже тій овації, яку роблено свого часу Линдберґови. Овація була для неї несподіванкою, але й вона й її пільот Голдемен держалися незвичайно скромно. В своїй промові до летунів мейор Вокер хвалив їх відвагу та називав їх „дуже гарними Американцями".

КРАЙ ОБХОДИТЬ ДЕНЬ ЗАВІШЕННЯ ОРУЖА.

РІЖНІ ВРОЧИСТОСТИ ЗВЯЗАНІ З ПАМЯТНИМ ДНЕМ ПІДПИСАННЯ ЗАВІШЕННЯ.

ВАШИНҐТОН, 11. падолиста. — Америка обходила нині урядове свято дня Завішення Оружа, яким покінчено велику війну.

В цілому краю відбувалися найріжнійші паради. У Вашинґтоні канадійський уряд виставив памятник на цвинтари Арлинґтоні в честь тих Американців, що погибли були в канадійській службі, і сей памятник нині посвячено.

ВИБУХ НА КОРАБЛІ УБИВ 3 ЛЮДИЙ.

ГОРІЮЧИЙ КОРАБЕЛЬ ІДЕ ДО ПОРТУ.

ВАШИНҐТОН, 11. падолиста. — Яких 8 миль на північ від Барнеґету случилася на морю експльозія на нафтовім кораблі Бета. Як доносить самий корабель радіом, експльозія вбила трох людий. Горіючий корабель іде всею силою пари, щоби добитися до порту.

ОТВИРАЮТЬ ТУНЕЛЬ ПОПІД ГУДСОН.

ПРЕЗИДЕНТ КУЛИДЖ ОТВИРАЄ З ВАШИНҐТОНУ.

НЮ ЙОРК, 11. падолиста. — Завтра буде врочисте отворенне тунелю Голенда, що веде попід ріку Гудсон та лучить місто Ню Йорк з стейтом Ню Джерзі.

Отворять тунель урочисто в сей спосіб, що президент Кулидж через натисненне електричного ґузика в Вашинґтоні опустить прапори при входах до тунелю в Ню Йорку й Ню Джерзі. Як скінчуться церемонії, публиці дозволять оглядати тунель між 5. а 7. годиною сполудня.

Тунель називається тунелем Голенда, в честь інжинера Голенда, що перший подумав про можливість такої сполуки між Ню Йорком а стейтом Ню Джерзі.

ТРАҐЕДІЯ БЕЗРОБІТНОЇ МАТЕРИ.

ЗАБИЛА ҐАЗОМ 4 ДІТИЙ І СЕБЕ.

НЮ ЙОРК, 11. падолиста. — У своїм мешканню під ч. 339 Іст 31. вул., поповнила самовбийство при помочи світляного ґазу пані Г. Вивяс. З нею погинуло її 4 дітий.

Поліційне слідство показало, що пані Вивяс приїхала до Ню Йорку кілька літ тому назад та удержувалася все працею власних рук. Про свого мужа не говорила нічого понад те, що вони не могли зі собою погодитися та що він живе десь у стейті Тексасі. Вона працювала в фабриці одіння, віддаючи за той час свої малі діти до католицького притуловища.

Якийсь час тому назад вона стратила роботу. Мимо завзятих пошукувань не могла найти другої. Вона перестала платити рент, бо не було звідки платити. Нарешті не було вже й що їсти. Жінка попала в розпуку, і нині вона розбила ґазовий метер, уклякнула коло колиски своєї найменшої дитини, і так її й застала поліція, як вломилася до кімнати на жалобу сусідів, що вчули добуваючийся з хати ґаз.

СУД НАД ПОЛІСМЕНОМ-УБИЙНИКОМ.

НЮ ЙОРК, 11. падолиста. — Нюйорський полісмен Даниел Ґрейем, обжалований за вбиттє свого приятеля платничого Прета та обрабованне його з 4,500 долярів, перед рабунком котрих Ґрейем мав боронити Прета, далі мовчить на розправі. Він ніколи не показує по собі найменшого чувства. Доперва нині він показав на лици легкі румянці, коли свідком проти нього станула його наречена.

Прокураторія покликала її на доказ, що Ґрейем мав при собі гроші, зрабовані від Прета, та що він розпускав їх як людина, що не має контролі над собою. Вона зізнала, що в день вбийства Ґрейем дав їй перстень, обручку й ще 900 долярів готівкою. Вона не памятала, що він сказав, як вона питалася його, звідки він узяв стільки гроша; здається її, що він сказав, що взяв великого хабара від якогось бутлеґера.

Кромі наречекої обжалованого зізнавали ще й продавець автомобілів, у котрого Ґрейем купив по рабунку гарний автомобіль за майже дві тисячі долярів; далі його товариш полісмен Бермен, з котрим Ґрейем забавлявся цілу ніч, і з котрим Ґрейем випив 8 фляшок шампанського вина, заплативши за се близько півтретя сотки долярів, і другі. Зі зізнань свідків виходило, що Ґрейем платив десятками й двайцятками, у яких доручено Претови цілу суму на виплату робітників.

УМИРАЄ „КОРОЛЬ" КОКА-КОЛА.

АТЛАНТА, ДЖА. — Умирає тут Кендлер, звісний під іменем „короля" Кока-Кола, який віддавна вже лежить хорий з причини паралїжу.

Свою карієру розпочав Кендлер як аптикарський помічник у невеликій аптиці. Одного разу впало йому на гадку, виготовити відсвіжуючий напиток. Порозумівшися з кількома хеміками, почав він виробляти „Кока-Кола". У скорім часі стався сей напиток так популярним, що Кендлер заробив на його виробі 33 міліонів долярів.

У Джорджії подарував він кілька міліонів долярів на добродійні цілі. Від хвилі як захорів находиться він у Веслі шпиталі, на якого будову дарував два міліони долярів.

ЄРУСАЛИМСЬКІ ЖИДИ ВІДРІКАЮТЬСЯ ДЕЛЕҐАЦІЇ.

ЄРУСАЛИМ. — Звідси вибралася робітнича делеґація для взяття участи у жовтневих торжествах у Москві.

Жидівський робітничий Союз заявляє, що є се самозванча делеґація, яка не є представницею жидівської робітничої кляси в Єрусалимі.

ЕСТОНСЬКІ СОЦІЯЛІСТИ ПРОТИ СВЯТКУВАННЯ ЖОВТНЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

РЕВЕЛЬ. — На мітинґу соціялістичної партії посол Аст заявив, що естонські соціялісти цілком не співчувають жовтневій революції й тому не возьмуть участи в її святкованю. Жовтнева революція після їх слів, се торжество комуністичної реакції.

АРМІЯ БЕЗРОБІТНИХ У БЕТ.

Бет, Анґлія, 11. падолиста. — Прийшла тут армія безробітних шахтярів з Бристолю, що складається з 300 осіб. При виході з Бристол одержав кожний шахтяр добрий сніданок, цілоденну порцію їди й пачку папіросів. Крім сього одержали ще многі з машируючих скарпетки, плащі й иншу одіж. У Бет одержали вони їду а також приготовано для них нічліг. Тільки молодші з посеред них чуються незмученими, перейшовши 15 миль дороги. У пятницю згадана армія безробітних мала вибратися до Чіпенгем.

АНҐЛІЙСЬКІ КООПЕРАТОРИ В КИЇВІ.

До Києва прибула делеґація анґлійських кооператорів. Делеґати відвідали кооперативний Інститут ім. Чубаря, всеукраїнський кооперативний музей і побували в кількох кооперативних крамницях. Делеґація пробуде в Києві ще один день і має ознайомитися з київськими музеями.

У розмові зі співробітниками преси анґлійські кооператори заявили, що вони підтримуватимуть українську кооперацію й не пориватимуть з нею братерських звязків.

ЗАХІДНО-УКРАЇНСЬКІ ВЧЕНІ В КИЇВІ.

У неділю 9. жовтня комісія Західньої України УАН влаштувала прилюдне засідання з доповіддями галицьких гостей зі Львова. Це багатолюдне зібрання набуло характеру свята єдности української науки. Промовці говорили про те, що за царату, коли український народ розділений був імперіялістичним кордоном, наддніпрянські українські діячі найшли свій „Піємонт" на Заході. Тепер, коли Західня Україна поділена між трьома хижаками, коли на Заході панує терор і злидні, єдина надія робітництва і селянства Галичини скерована на Велику Україну, що вже здійснила свою національну волю.

Вступне слово сказав акад. Грушевський, який між иншим зупинив увагу присутніх на тому стихійному лихові, що спіткало західньо-українські землі. Акад. Кирило Студинський в доповіді про звязки Галичини з Україною (1760-1873) розповів про той занепад, що після революційного піднесення 1848 р. з 50 років сумною хвилею покотився по Галичині. Др. Філярет Колесса прочитав доповідь про українську народню пісню на переломі 17-18 століття. Др. Макарушка розповів про початки українського письменства в Галичині від „Русалки Дністрової" Шашкевича до Івана Франка. Про взаємовідносини Галичини й великої України в історії розвитку української політичної думки XIX і XX століття доповів проф. Лозинський. Вперше виразно виявлено політичну думку на Наддніпрянській Україні Кирило-Методіївським братством. А й тепер українським Піємонтом є Велика Україна, яка фактично вже здійснила політичну думку про українську державність трудящих.

ДЕЛЄҐАЦІЯ АМЕРИКАНСЬКИХ УЧЕНИХ.

До Харкова прибула делєґація американських учених для ознайомлення зі стеном науки на Україні. Делєґація відвідала ріжні наукові установи Харкова, в тому числі Рентґенівську Академію, Біохемічний та Психоневрольоґічний Інститути.

Члени делеґації в розмові зі співробітниками ґазет заявили, що наука на Україні має за останні роки величезні досягнення. Стан окремих дисциплін та устаткування наукових лябораторій не уступає станови відповідних наук в Европі та Америці.

БОЛЬШЕВИКИ АРЕШТУЮТЬ ПОЛЬСЬКИХ СВЯЩЕНИКІВ

МОСКВА, 11. падолиста. — З Москви доносять про нові арештування серед польських католицьких священиків.

В Рославлі арештовано 65-літнього священика Пшемоцького. Його обжалувано за контрреволюцію. Суд засудив його на 5 літ тюрми.

В Ростові над Доном арештовано священика Кордасевича. У Ленінграді арештовано ксьондза Слоскана й посаджено у тюрму Г. Й. П. у Москві.

ФРАНЦІЯ ПРИВЕРТАЄ СТАРУ ТАРИФУ.

ПАРИЖ, 11. падолиста. — У сю суботу вийде розпорядок французького правительства, яким привертається давню тарифу між Злученими Державами й Францією. Тимчасом будеться вести переговори в справі заключення торговельного договору між обома державами.

З авторитетних жерел подають, що Франція не думає спішитися з підписанням тревалого торговельного договору зі Злученими Державами. Многі політики думають, що Франція буде чекати з підписанням такої умови аж до слідуючих американських виборів, що відбудуться у падолисті 1928 року.

Як-що побідять демократи, то у такім случаю надіється французьке правительство, що прийде до переглянення й злагодження існуючої тарифи. Навіть, колиб побідили республикане, то й у такім случаю, після гадки Франції, прийде до деякого злагодження теперішньої високої охоронної тарифи.

ПРОЦЕС ЗА-ДЛЯ ЖІНОЧОЇ ПІДСТРИЖКИ.

БУДАПЕШТ. Оден тутешній пекар звільнив одного дня шість робітниць, коли вони прийшли до праці з підстриженим волоссям. Дівчата подали його в суд, що не дістали 9-тижневого виповідження. Пекар відповів: підстрижка волосся у дівчат — неморальна та нежіноча, а коли він наймав дівчата, тоді вони мали довгі коси: коротке жіноче волосся відстрашує клієнтів. Суддя був іншої думки: мотиви пекаря невдоволяючі, бо неповажні; він мусить заплатити дівчатам відшкодування.

ВСЕУКРАЇНСЬКА НАРАДА С.-Г. КООПЕРАЦІЇ.

Всеукраїнська нарада с.-г. кооперації відбудеться на 12. падолиста. В цій нараді візьмуть участь кредитні та універсальні союзи, фахові всеукраїнські центри с.-г. кооперації та голоси правлінь кращих с.-г. кредитних товариств. На порядку денному наради буде поставлено такі питання: чергові завдання роботи с.-г. кооперації, будівництво с.-г. кредитних та спеціяльних союзів і товариств, підсумка допомоги незаможному селянству, орґанізація обслугування колгоспів, постановка торговельно-посередницької роботи в системі с.-г. кооперації і т. д.

СКІЛЬКИ ДОВГІВ МАЄ ПОЛЬЩА?

Польська преса подає рахунок державних довгів Польщі, які виносять 3 міліярди 583 міліони 377 тисяч 48 золотих. Коли дорахувати до цього останню американську позичку 72 міліони долярів, то довг польської держави виноситиме в долярах 474,586,109 долярів, цебто на кожного мешканця Польщі поверх 15.8 доляра. Можна подвигатися!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ РІШИВ ВИКЛЮЧИТИ ПРОВІДНИКІВ ОПОЗИЦІЇ З КОМ. ПАРТІЇ

СЕЙ ВНЕСОК МАЄ ПОТВЕРДИТИ КОНҐРЕС КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ.

МОСКВА, 11. падолиста. — Центральний комітет комуністичної партії рішив виключити з партії провідників опозиції, Троцького Зіновєва, Каменева й Смілґу. Хоч богато комуністичних орґанізацій заявилось за безпроволочним їх виключенням, Центральний Комітет рішив віддати сю справу до одобрення 15 Конґресови комуністичної партії, який має відбутися у грудні.

Провідники опозиції могуть одначе приспішити своє виключення, коли перенесуть свою боротьбу поза партійні рамці або на случай роблення протипартійних демонстрацій і виголошування бесід на непартійних зборах. У такім случаю виключення випередить рішення Конґресу.

„СТАРИЙ ТИГР" НЕ ХОЧЕ ГОВОРИТИ.

„БАТЬКО ПОБІДИ" КЛЄМАНСО КАЖЕ, ЩО ЗАГОВОРИТЬ, КОЛИ ФРАНЦІЯ ВІЗВЕ ЙОГО ДО СЬОГО.

ПАРИЖ, 11. падолиста. — Ціла Франція цікавилася тим, що у „Дні Перемиря" скаже „старий тигр", Клемансо, про розвиток політичних подій в Европі 9 літ по заключенню Версайського мира. Журналістам, які його відвідали, сказав, що рішив нічого не говорити й „є добровільним вязнем своєї мовчанки".

Таксамо не відповів Клемансо нічого репрезентантам 2,000,000 ветеранів, які зїхалися у Версай, щоби застановитися над створенням ветеранської орґанізації на взір „Американського Леґіону".

„Говорення булоби поважнішим кроком", сказав Клемансо. „Воно означалоби, що я закінчив мовчанку. Я не бажаю собі сього. Коли прийде хвиля, що цілий нарід буде сього потребувати, я виступлю публично. Одначе тепер я держуся моїх книжок і мовчанки".

Опісля була у Клемансо делеґація молодих пань з Венді, де він має свою віллю. Делеґація принесла йому цвіти, як дарунок з нагоди недавніх його 86-літних уродин. „Старий тигр" подякував їм і після старого звичаю поцілував кожну з пань.

ІТАЛІЙСЬКІ ФАШИСТИ ЗА УСУНЕННЄМ ЗАГАЛЬНОГО ПРАВА ГОЛОСУВАННЯ.

РИМ, 11. падолиста. — Відбулися тут збори фашистської Великої Ради, яким проводив премієр Муссоліні.

Збори ухвалили кілька важних резолюцій, що відносяться до зміни теперішнього права голосування.

Право голосу мають мати лише члени фашистських орґанізацій, а також тринайцять великих економічних орґанізацій, які включають у собі усіх італійських продуцентів і робітників. Вони мають предкладати Великій Раді своїх кандидатів на послів. Велика Рада малаби право іменувати їх послами, о скільки вони булиби відповідні на се становище. Дальших кандидатів на послів предкладалиби правительствені синдикалістичні орґанізації. Право голосу не малиби усі горожане краю, але лише ті, що є активними елементами у державнім життю й належать до фашистської партії. Число членів парляменту мається зменшити з 560 на 400. Ціла Італія має бути одним виборчим округом. В парляменті лише одна партія.

Щодо сенату то його склад має полишитися той самий. Сенаторів іменувавби дальше король на внесок правительства. Права парляменту й сенату мають означити слідуючі збори Великої Ради, які відбудуться у січні 1928 р.

ВОЄННИЙ СУД НАД МАНОЙЛЕСКУ.

БУКАРЕШТ, 11. падолиста. — Розпочався тут процес проти бувшого підсекретаря фінансів, Манойлеску. Обжалованого боронить 110 адвокатів, між якими є також ґенерал Авереску, бувший премієр. Оборона обжалуваного піднесла справу некомпетенції военного суду й зажадала передання сеї справи судови присяглих. Трибунал одначе трьома голосами проти одного признав себе компетентним судити Манойлеску.

Як оборонець обжалуваного виступив теж бувший президент міністрів, ґенерал Авереску. Він заявив, що хоч має 72 роки, прийшов боронити обжалуваного, бо симпатизує з ним і тому, що розходиться тут про свободу політичних поглядів, яка є загрожена. Авереску сказав, що Манойлеску повинен був бути арештуваний на границі, де теж істнує военне право, коли правительство знало про його протиправительственну діяльність. Він знає, чому се не сталося, однак не відкриє сеї справи.

Опісля прийшов до слова Манойлеску. Він заявив, що принц Карло не хоче бути румунським королем і скидати з престола, якого зрікся, свого сина, але бажає мати участь у реґенції. Політичні обставини у Румунії є тепер так ненормальні, що богато Румунів думає про зміну режіму й заведення республики з виборним президентом. Щоденні події скріпляють лише гадку, що одиноким зарадчим средством на теперішне замішання є поворот Карла до Румунії.

ТЕПЕР ПРИЙМАЄТЬСЯ ЧЛЕНІВ БЕЗ ВСТУПНОГО

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy.		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2 75

За оголошення редакція не відповідає.
За кожду зміну адреси платиться 10 центів.
Телефон „Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY. N. J.

УКРАЇНСЬКІ ЖИДИ ЗАГОВОРИЛИ

Жидівська Телеґрафічна Аґенція оголосила стейтмент Федерації Українських Жидів в Америці в справі звільнення Шварцбарда. Неодин Українець буде цілком певно здивований, коли почує про таку федерацію українських Жидів, бож на протязі останнього десятиліття, себто на протязі довгої і затяжної боротьби українського народа з окупантами наших зелемь, не доводилося нам нічого чути про діяльність цеї орґанізації. Вона не входила в ніяку звязь з Українцями в Америці, ні не інтересувалася навіть не то культурним життям, але навіть нашою гуманітарною акцією, коли ми збирали на голодуючих. Вона не докладала нічого ні свого боку, навіть в тім напрямі, щоби проблема жидівсько-українських відносин була полагоджена безпосередно між жидівським а українським народом та, щоби тут в Америці на невтральній землі старатися злагодити ті тертя, які істнують між Жидами а Українцями хоч би задля справи жидівської кольонізації на Україні, яка переводиться головно за жидівські гроші з Америки.

Аж тепер оті Жиди заговорили і кажуть так: Паризький суд звільнив від вини Шварцбарда і цілий український нарід. Від тепер буде всім відоме, що Петлюра завинив жидівські погроми на Украіні, а не український нарід. Через те можуть собі вже тепер подати Жиди і Українці руки до згоди. Бо Жиди не є ворогами українського народу, а є ними Петлюра, Денікін і ті другі, що нацьковували до погромів.

Того рода пропозиція це ніяка новість в нашій історії. На протязі довгих козацьких воен стрічалися козаки по кождім невдалім бою, по кождім нещастю з подібною пропозицією з боку Польщі. Польські гетьмами і воєводи зверталися в таких випадках до козаків і казали: Ви не виноваті, а тільки ваші старшини. Видайте їх голови, а буде між нами згода. І дійсно були в нас такі ганебні і сумні випадки, коли чернь дійсно видавала ворогам своїх отаманів на смерть, щоби себе ратувати. Та дуже Жиди помиляються, коли думають, що та ганебна історія в нас повториться.

Вся українська преса, кромі большевицької, видала вже давно свій згідний осуд в справі процесу Шварцбарда і заняла того рода становище в справі жидівських погромів на Україні, що за них ні український нарід ні українська влада відповідати не можуть. Що до цего нема і бути не може двох гадок. І з тим фактом мусять Жиди числитися. Колиж вони далі навіть по звільненню Шварцбарда провокують українські почування такими зворотами як „Петлюра різун України" — вони до ніякого порозуміння ніколи з українським народом не дійдуть і то навіть з тими, що являються політичними противниками Петлюри.

АВТОКРАТІЯ ЧИ ДЕМОКРАТІЯ?

(Начерк реферату, який виголосив др. Володимир Клодницький на Четвертім Конґресі Обеднання).

—o—

Політичний релятивізм.

Політичний релятивізм треба розуміти ось так:

Жадна політична ґрупа, якимиб вона силами не розпоряджала, не сміє кермуватись своїм партійним індивідуалізмом. Іньшими словами, кожда політична ґрупа мусить розуміти державу як цілість орґанізму. Жадна партія не сміє ложно думати, що справедливою річчю є, щоби лише вона мала право на провід в державі. Кожна, навіть найсильнійша партія мусить шанувати і цінити чесні переконання инщої ґрупи і не заколочувати публичної опінії демаґоґічними кличами, що лише вона має непомильну програму, а в слід за тим, що лише вона має концесію на керування державою.

Ідучи на зустріч постулятам політичного релятивізму, в правдиво демократичній державі мають бути допущені до співпраці всі уґруповання, які лише нарід витворив. Така лише мораль політична за досить вчинить справедливости.

Всі політичні яркі антаґонізми в даному разі приборкається, всі політичні заїлости й талмудизм („Лише ми є найліпші") щезнуть і цілий нарід, як орґанізм, житиме нормально й всякому орґанові у великому орґанізмі української держави, після пропорції, розділені будуть обовязки й права, привілеї й тягарі:

Бажання одногуртовости чи діференціяція? — Прогріхи супроти демократії., — „Непризнавання". — Чи є Рад. Україна? — Ріжниці між радянофільством і польокофільством. — Ідеольоґія своєрідної держави. — Державна релігія.

Розуміючи державу як великий орґанізм, як фізично-дуфову цілість, ми виразно бачимо в нашій суспільности три табори: монархістичний, народньо-демократичний з відтінками, й радянський табор. Ці ґрупи, порівнуючи їх із анальоґічними ґрупами у инших народів, у нас досі не є ще перфектно скристалізовані. Одначе ми мусимо приняти, що вони в найкоротшому часі скристалізуються, бо сього ясного скристалізування вимагає здоровий пульс народнього життя. Хибною думкою є твердити, що ми в наслідок партійної діференціяції наближуємося у свойому народньому житті до пропасти. Цілком неоправдані й безбожні є зітхання, щоб ми всі трималися купи, себто, щоб ми всі як один стреміли до чогось одного. Це бажання одногуртовости є бажанням примітивізму. Гуртом в свойому житті йде лише череда. Розвинена нація „не йде" гуртом. Розвинена нація живе ґрупами, себто в орґанізаціях, в партіях, які ріжними дорогами й ріжним розумінням прямують до здійснення свойого найвисшого ідеалу, до своєї держави. Говорячи образово, до золотоверхого Київа можна зайти ріжними дорогами. Із тим кождий тямущий громадянин мусить погодитися — значиться, нікого з нас не повинна безпокоїти многопартійність в лоні нашого народа.

Найслабшою і найменш життєвою ґрупою є у нас, як було це вже висше проаналізовано, монархістична ґрупа. Найсильнійшою, скажім найчисленнійшою ґрупою в нашому народньому орґанізмі є ґрупа демократії (з ріжними фракціями).

Та ця ґрупа на нашу думку досить слабо ще скристалізована. Слабість скристалізування цієї ґрупи тут в Америці ми бачимо в тому, що вона у громадському житті поповнює свідомо чи несвідомо прогріхи супроти високих кличів народовластя.

З богатьох прогріхів я наведу лише деякі, пр. допущення до того, що народне богацтво не збережено для народа, а віддано „в поза народні руки". Тут маю на думці велику скількість народньо - церковного майна, яке опинилось, як кажу, в ненародніх руках. Наші церкви й инші реальности збудовані кровавицею — жертвенністю нашого рідного народа, в сути річи сьогодня не находяться в руках нашого народа.

-ьшалед-ддге,леоДлуясевплвпс

Наївне говорення, що маса не доросла до самоуправи, є безглуздям, і непростимим гріхом супроти маси, бо як хазяїн зумів побудувати собі хату, то чейже великим безглуздям є думати, що він нею правити не зможе.

Політику в справі церковно-громадського майна можнаб сміло назвати грабіжю нашого народа. Релігія, як духова потенція віруючої маси, є зовсім щось иншого, як приватна власність матеріяльних вартостей народа. Ніякий культурний чоловік не хоче робити замахів на релігійні вірування другої людини. Не вірити або вірити це річ совісти кождої людини й в душу комусь влазити немає права! Одначе цілком инше становище мусить заняти всякий громадянин в справах громадського майна. Яку рацію має записувати громадське добро на дієцезію, айриських епископів чи на Рим? Чи це не є прогріхом супроти нашого добродушного брата? Чи це не є прогріхом супроти великих кличів демократії, після яких нарід сам має правити й сам має користуватись своїми надбаннями?

Другим прогріхом супроти демократії є брак розуміння згаданого висше політичного релятивізму, міжпартійної компромісовости. Прогріхи супроти політичного релятивізму й міжпартійної компромісовости абсорбують чимало життєвої сили й розсівають песимізм поміж нарід, убиваючи братню любов. Подібний брак системи релятивізму ми рівнож бачимо й у релігійній боротьбі, яка тепер на наших очах у повному розгарі. Людям ріжних уґруповань релігійних годилобся сказати: Братця, перестаньте оперувати лайками й некультурними методами в боротьбі. Нагадайте собі, братця, Христа, його науку любови до ближнього та історію Самарянина. В своїх уґрупованнямх релігійних добивайтесь чесною працею признання між народом. Не обмуровуйтеся перестарілим доґматизмом, а пристосовуйте свої релігійні навчання до духа часу і загального добра народа, бо в противному разі полишитесь по заду в житті нашого народа.

Не бійтеся реформи на релігійному полі й навчайте громадян українського народа не покори, а гордости. Подібного рода іновацію оправдуйте тим, що людина тому повинна позбутися рабства, бо вона є сотворена на образ і подобу найвисшого Єства.

Окрім плекання душі старайтесь культивувати тіло у своїх правовірних, бо в здоровому тілі здорова душа. Не лякайтесь, братця, в свойому релігійному навчанні навчати подібно, як сьогоднішна медицина і ґіґієна навчає. Не бійтеся гріху перед творцем, як допуститеся приміром в похоронному обряді скасування „послідного цілування" і т. п. Рівнож передаґуйте деякі перестарілі пісні, та повичеркуйте із текстів релігійних драстичні слова „раб", бо ваші правовірні є **найвисшими єствами на землі творця,** та клітинами національних орґанізмів, які дбають про своє питомо-національне істнування.

Дальшим прогріхом супроти демократії на американському континенті є занедбання громадської контролі в деяких случаях збірок гроша на народні цілі. Тут маю на думці перед кількома роками проваджену акцію допомоги старому краєві, з якої до сьогодня дісонансує справа закупна Українського Народного Дому в Ню Йорку, (котрим сьогодня не загал завідує). Цю справу вже крайний час згідно бажанням жертводавців полагодити і віддати згадане майно до розпорядимости народа. Ця справа, того так званого „Народного Дому", деморалізує широкі верстви нашої американської суспільности й повздержує їх від політично-гуманітарної допомоги старому краєві.

Дальшим прогріхом супроти демократії є те, що допущено до розкладу чужими монархістичними чинниками, чинниками чужо - національними, многотисячної демократичної Орґанізації Січової.

Недемократичним є теж не признання рації буту якомусь уґрупованню в нашому народньому орґанізмі, з котрим ми не хочемо чи не можемо погодитися. Стрічаємося з такими поглядами і на політичному і на церковному полі. Ми приміром чуємо нераз, як то наші 100-процентові католики з іронією говорять про православних Українців: „Що там православні?! Їх не богато! Ми з тим рухом не потребуємо навіть числитися, бо в них приміром не має навіть „хейротонії"? Наоборот, в кругах православних Українців чуємо нераз таке: „Що там греко-католики? Це римські сторонники, вони навіть не Українці!" Кожтий тямущий громадянин мусить добре розуміти, що жадна ґрупа в народньому орґанізмі, навіть найсильнійша, не обхоплює цілости всего народнього орґанізму. Ніякий добрий стратеґ, навіть якби він розпоряджав великанською силою, не сміє легковажити собі найслабшого противника, бо той найслабший противник в якомусь пригожому моменті може багато пошкодити сильній армії.

На чужу силу орієнтуються ті, котрі взагалі ніякої сили не мають, ті, котрі взагалі напрямних в політиці не мають, ті, котрі дожидають милосердя із сторони того, на кого орієнтуються.

(Конець буде).

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Г. М., Ню Йорк. — Жидівська кольонізація проводиться головно на землях бувших ґуберній Херсонської і Таврійської. Скупчена вона в районах Кривого Рогу до міста Херсону та в районі Станції Джанкой і міста Евпаторія в Кримі над берегами Чорного моря. Після останніх обчислень на українських землях осіло около 170,000 Жидів-кольоністів. Рахують, що Жиди скольонізували досі до міліона десятин землі. Большевицький уряд задумує заселити наші землі яким пів міліоном жидівських кольоністів. На родину дають не менше як 8 десятин землі, а коли родина численна, то по дві десятини на душу. Вибирають під кольонізацію головно ту полосу, в якій багато українського населення вимерло з голоду в пропамятних голодових роках 1921-1923.

М. Р., Рачестер, Н. Й. — Такі віча, як їх зорґанізував Ваш Комітет, минаються з ціллю навіть тоді, коли на них зібрано пару центів. Бо та отруя, яка спливає від тих рутенців, що обстоювали на тім вічу чайнаменську політику, більше наносить лиха як зібрана жертва. Прямо вірити не хочеться, що у Вас ще можливі такі бесідники. Бо в ніякій громаді в Америці того не стерпілиб. Через те допис не буде поміщений.

П. Т., Боффало, Н. Й. — Коли Ви вислали до Селянсько-Робітничого Комітету, то зробили це під впливом якоїсь другої ґазети, а не нашої. Чомуж хочете оголошувати в нас? Ми й без того так засипані збірками, що не маємо місця на оголошування тих, що разом з нами йдуть і працюють, а вони преціњ за проголошенням до У. Щ. Вістей не підуть.

Т. Г., Лейквуд, О. — Оголосіть там, звідки дістали адресу, куди посилати. Другі часописи й так не мають що оголошувати, а ми не можемо дати собі ради з проголошуваннєм, яке й так забирає надто багато місця в ґазеті.

М. Б., Вудлавн, Па. — Оголошуємо жертви, які висилаються до тих Комітетів, які надсилають нам звіти і щодо яких можемо мати через це яку-таку контролю.

Справлення: Юрко Олійник зложив $10 на Н. Дім в селі Велдіж, а Михайло Вільчинський з Обурн, Н. Й., $2 на поводян.

Ю. С., Филаделфія, Па. — Виаж тепер собі пригадали за коляду. До того сього рода збірок не оголошуємо.

Витинки з ґазет надіслали: Лесьо Сисин з Кліфтон, Н. Дж., (дуже цікава, яку використано до передовиці).

Свящ. П. Корсуновський.

ПЕРШІ ДНІ РЕВОЛЮЦІЇ 1917 РОКУ

(Зі споминів очевидця).

—o—

(Продовження).

В цій великій радости, в цьому щастю не помічали навіть поліціянтів, котрі стояли на своїх постах і криво та боязко дивились на „ліворуцію", на червоні стяжки. Вониж до цього часу були владиками життя. Озброєні до зубів, вони до цього часу звисока та грізно гляділи на людей, почували свою безмежну владу над ними. Мурашки проходили по тілу у того нещасливого, на кім бувало зупинить свій „благосклонний" погляд ця „власть прідержащая".

— Ррразайдісь!... Асаді!... Кампанії больше, чем із аднаво чалавека нє астанавлівайтесь на уліце... — тільки й чути було від цих самодержців, або „держимордів", як їх кликали в Росії. Розуміється, при такім „ррразайдісь!" був і не двозначний рух наґаєм...

А нині? Нині вони вже не мають того грізного вигляду. Нині вони обезброєні наказом нової влади, хоч і мусіли вийти на свої пости, обезброєні для їхньоїж користи. Нині вони вже тихі, смиртні ягнятка.

В часи ріжних заворушень перший гнів народу падав на поліцію, і її винищували в першу черґу. Це було щось найбільш ненависного в очах людей.

А нині?... Нині навіть на них дивилися якось мягко, більш ласкавим поглядом. Перш за все на поліцейській фіґурі не видно було кобура від револьверу, не теліпався на боці „оселедець", як називали поліцейську шаблю, в руках не видно було нагая, цього символу влади в Росії. А потім, у всіх груди були переповнені таким щастям, що забуті були всі кривди, які поліція чинила людям. Навіть, звертаючись за якою-небудь справою, називали цю бувшу „грозу" — товариш поліцейський.

О, ще **вчора** він задав би такого „товариша", що памяталиб до гробової дошки!

Ще **вчора** він був цар і бог! Ще **вчора** всі мусіли тремтіти перед його „начальніческім" поглядом!

Та що не змінюється? Що не минає?

Тепер вже його найбільша мрія, аби як найскорше скинути з себе поліцейський, зненавиджений народом мундур, аби часом не вийшло з ним якої „помилки", коли у людей пройдуть перші радісні переживання щастя.

Всеж таки небезпека є, бо є свідомість того, що поліція добре таки „насолила" народові, що коли люде заспокояться, то пригадають собі все, а тоді біда.

Тому то поліцаї, хоть ще й не бачили прояву ненависти людей до себе, то чекали на неї, і тому вигляд їх облич нагадував вигляд затровлених вовків.

Але далеко ґірше почувала себе політична жандармерія. Це була наймічнійша опора царизму і всього того, що звязане з ним. Це ті, що виловлювали з народу все, що було свідомого, прагнучого до визволення народу, до його добробуту, до волі. Це ті, що тисячі жертв замикали до тюрем, висилали в непроходимі пустині Сибіру, посилали на шибениці. Це були підпори безглуздого „самодержавія". Цим вже дійсно загрожувала небезпека, загрожував гнів народний. І всеж до того, про що можна було думати, не дійшло. Дуже вже буба велика радість!

Кінчилось тим, що цю інституцію, як непотрібну після революції, роспустили. Найбільш запеклі та жорстокі з „начальствуючих" були заарештовані, і то, аби, як казали, забезпечити їх від можливого народного самосуду, а нижча „братія" була післана на фронт, аби там викупила свої гріхи.

Залізнична жандармерія, котра крім політичних завдань „іскоренія крамоли" в районах колій мала ще і завдання оберігати самі колії, навіть була залишена на своїх місцях. Розуміється, „політикою" вже не мусіла піклуватись.

Потім, коли вже цар зрікся престолу, і поліція, і залізнична жандармерія мусіли присягати Тимчасовому Урядові. Ці останні присягали в церкві моєї парохії, бо до неї належав і залізничий двірець.

Дивно було дивитись на тих людей, котрі мусіли присягати тим, котрих раніше так „самоотвержено" переслідували, бо в Тимчасовім Уряді були і соціялісти, а слово „соціяліст" ділало на жандармів так, як червоний плащ тореадора ділає на дикого бика.

Пізнійше і ці останки чорного минулого були змінені на залізничну міліцію.

—o—

Тимчасом в Київі оголошено свято революції. Це було невидане досі ґрандіозне видовище. Вже з глибокого ранку того дня (19 марта) населення спішило на Хрещатик до будинку Міської Думи, де мав пройти похід. За ніч не тільки Хрещатик, але й увесь Київ був заквітчаний революційними прапорами та прапорами ріжних національностей.

Цілу ніч працювали, аби зняти перед Думою з постаменту бронзового памятника міністра Столипіна, забитого в Київі в присутности царя. Не хотіли, аби цей символ реакції та неволі стояв там, де будуть проходити діти волі. Але не встигли. Фіґура Столипі!на ще стояла в руштованню, оплетена ланцюхами, а оден ланцюх перехвачував шию. Було вражіння, що він повішений. Жартували, що Столипін другим накладав „столипінські краватки", а тепер ця „краватка" на його власній шиї.

Порядок на вулицях робила новозорґанізована міліція замісць поліції. Міліціонери вбільшости були студенти, жидки з рушницями за плечима. Це робило на людей трохи незвичайне вражіння: одних смішило зоруження цих „хоробрих" синів Ізраїля, завжди тікаючих від військової служби, а другі сумно похитували головами, бачучи, **хто** перший кидається до „влади", коли країна стала вільною.

Параду приймали члени ріжних „виконавчих комітетів", котрим були визначені місця коло головного входу в міську думу і на її бальконі.

Пробираючись через тісний натовп людей до думи, як член одного з „виконавчих комітетів", я мав маленьке, характерне для того часу, непорозуміння з представником нової „влади". Міліціонер-жидок заслонив мені дорогу рушницею, котрою стримував натовп і не гірше поліцейського кричав: асаді!

— Сюда не можна прахадіть попам! — почуваючи свою силу, твердо заявив він мені.

— А чомуж би то не можна? — запитую його.

— Патаму что нє можна, і прошу со мной нє разґаварівать. Асаді!

Я тоді показав йому картку-пропуск, в котрій зазначено, що я є член „виконавчого комітету" і мене запрошують на свято революції в будинок Думи.

„Таваріщ" був сильно здивований. Як то так? Піп і запрошений на свято революції! Але мусів пропустити.

По 8-ій год. ранку почався похід. Стройними рядами на всю ширину Хрещатика проходили ріжні орґанізації, товариства, урядовці ріжних установ, студенти і студентки, учні, робітники і робітниці і т. д. Орхестри грали революційні гимни, учасники походу співали марселезу, похоронний революційний марш і другі революційні пісні. Цілий ліс ріжних прапорів сунувся здовж Хрещатика. Ось вперше побачив я жовтоблакитні прапори, почув вперше на вулиці „Ще не вмерла Україна"... Від радости плакати хотілося. Горло душили судороги. Стояв, мов задеревілий. Не почував ні втоми, ні голоду. Стояв до четвертої години пополудни, а похід все суне і суне. Здається, і кінця йому не буде. Вже військо почало йти, а йогож в Київі сила-силенна, бо Київ — головне жерело постачання війська на так званий „юго-западний" фронт.

Простоявши шість годин і побачивши, що вже всі майже члени „виконавчих комітетів" розійшлися, я направився до дому. Потім казали, що похід продовжувався до ночи. Скількиж то тих людей пройшло за день!

—o—

Українське життя також забило ключем в змосковщенім Київі. Ріжні українські орґанізації утворили Українську Центральну Раду. Першим її ділом було підрахувати українські сили в Києві, і тому вона призначила на день першого квітня (по старому стилю 19 марта) українську національну маніфестацію.

На цей день була призначена у Володимирському Соборові урочиста Служба Божа з панахидою по Шевченкові. Відціля і мала початись маніфестація.

(Конець буде).

„Книга — а не війна й не кодекси XVII, чи XVIII віку — визволили людину з рабства.

І. Калинович.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Падолистове Свято.

Свято української державности відсвяткувала українська громада в Елізабет достойно і величаво.

Комітет Українського Народного Дому в злуці зі всіми українськими братствами, сестрицтвами та товариствами, цебто вся громада, весь загал — уладили у власному домі в неділю, дня 6-го падолиста б. р., великий концерт.

Святочний цей концерт для вшановання памяти 1-го падолиста 1918 р., яко день освободження Галицької Землі, мав подвійну користь: моральну для громадян Елізабет, Н. Дж., а матеріяльну для наших інвалідів, що лишились каліками та безпомічними в здобуванню волі рідному краеви та в обороні його.

Весь дохід призначений для них. Гарна річ! Видко, нарід відчуває долю своїх нещасних героїв, та розуміє свій обовязок супроти них.

Галя Народного Дому була повною. Ще ніколи не було так богато народа, як в цей вечер. Понад 500 люда. І це гарний знак, що елізабетська громада щораз то більше гуртується в купочку, коло свойого гніздочка, розуміючи, що розбитя не доведе ні до чого.

Щоби показати силу ворогам та скріпити край морально і матеріяльно — треба, перш за все, згоди та обєднання тут на імміграції! Чи не дух Обєднання уноситься над нами? Коби то вже раз! **Кобито всі члени одної громади в одну купочку, а громада знов в більший гурт — і так злитися в одну масу під проводом Обєднання, так що то за сила булаб!** Отже не лише надіймося, бо є вже гарні початки по всіх громадах, **але і стремім до цього!**

Отже і в нас народ дописав. Своїм захованням та терпеливістю на протязі трох годин (бо без перерви) нарід доказав не лиш свою культурність, але цікавість та охоту почути щось гарного та доброго. Настрій та дух, що володів над галею, були доказом, що свято це не проминуло безслідно. Гарна програма та річеві й бадьорі мови зіставили свій додатній вплив на душі слухачів. Не було тут плачу ні зойку — а надія на будуче, віра в свою силу і творення власного життя та народня любов!

Тепла й дуже патріотична бесіда о. кан. Кінаша милим та солодким чуттям обняла серця всіх і притулила їх до ран рідного свойого народа та його великих героїв, що, хоч з холоду, змори та голоду гинули, мов красні квіти під косою, не впали в безвіру, а зі співом і з надією йшли здобувати краще долю!

Др. Клодницький, дорогий гість елізабетської громади, виголосив цілогодинну промову і захопив нею не лиш увагу, серця, але й ум усіх слухачів. Велика, широка, глибока змістом, богата в чуття патріотизму — але ясна й зрозуміла всім! Богато мильних поглядів, думок що мов гадє гніздилися в умах збаламучених, зістали вбитими доказами д-ра Клодницького, котрий вияснив нам стан нашого народу в 100 літ назад, а сьогодня, причини наших невдач та упадку — і доказав, що ми поступили вперед, скинули зі себе пятно раба, бо зродили в наших грудях ідею і сильну волю створення свойого незалежного життя. Громові оплески були нагородою для бесідника в доказ симпатії симпатії та зрозуміння його слів.

Частих таких промов як ці дні, а запевно богато красних і здорових зеренець впаде на добру, плодючу, але занедбану душевну рілю нашої імміграції.

Програма концерту велика і богата. Хори під проводом проф. С. Грабара, мимо ріжних перепон у сконструованню хору, випали добре. Маленькі хиби (неповність голосів) винагородили охота та запал співаків, які не завели свого учителя, що богато труду і часу посвятив, щоби як найдостойнійше причиниться до звеличання Великого Свята.

Слухачі винагороджували їх гучними оплесками.

Гарне враження викликала панна А. Левчик, що відспівала гарно і бездоганно три українські пісні. За протяг двох літ (від часу, коли я перший раз чув п-ну Левчик в Перт Амбой) мушу зазначити, що вона зробила великий поступ, змінила і заокруглила свій голос. При дальшій праці над собою та в студіях може довести себе до гарних успіхів.

Звісний загалови добре співак, добр. Палажій, запрошений з Байону, зробив милу появу своїм гостинним виступом. Відспівані ним пісні надмір гарно та добре. Ще ні разу мені так не заімпонував та не сподобався наш співак, як сьогодня. Гучні оплески не позволили йому зійти зі сцени — і він відспівав три точки. „Горпина", так розбавила публику, що здавалось оплесками розсадять галю! — Народ дуже собі сподобав його спів.

Мушу згадати теж відомого всій українській публиці молодого скрипака І. Левчика, який відіграв дві точки та викликав бурю оплесків, а навіть місів повторити другу точку. Супровід фортепяновий був в добрих і певних руках панни М. Левчик, учениці консерваторії Бента в Ню Бронсвик, Н. Дж.

П. Ковальчик.

—o—

КЛІВЛЕНД, О.

Концерт в честь українських героїв.

Щасливий той нарід, що знає належно шанувати своїх героїв, бо він є на шляху, що веде до здобуття святої волі...

Свідома цього українська громада при українській православній церкві св. Володимира в Клівленді влаштувала дня 30. жовтня концерт в честь Героїв, які перед девятьма роками життя своє клали на жертвенник Батьківщини за її державність.

В програму концерту ввійшли стрілецькі пісні, які відспівав місцевий хор „Бандурист", деклямації шкільної дітвори і реферат, виголошений місцевим парохом прот. Гр. Хомицьким на тему: „День 1-го падолиста 1918 р.".

Вступ на концерт був вільний. На жаль, наші громадяне в Клівленді чомусь не прийшли на згадане народне свято в такім числі, якби можна було сподіватися. Оправдання на таку байдужність тяжко найти. Можна і треба оправдати тих, що були змушені йти до праці, або були хворими, або мали дійсно якусь важну причину остати в хаті, але для инших оправдання нема. І мимоволі пригадуються мені слова поеми, виголошеної школярем на згаданім концерті:

„Гей, хто їх тямить, хто шанує,
Героїв сих останки тлінні?"

...

„Забули їх, орлів, що впали
За рідний край, за рідну волю —
В ярмо впряглися тай забули.
Гей, за кого ви умирали,
Кому кували кращу долю?...
Рабам?... Вони живі заснули..."

Ой, забули, забули... Та щастя, що не всі... Ті, що не забули, пошанували належно память героїв-мучеників, що життя своє молодецьке за Україну віддали, а живих, окалічілих героїв згадали також і зложили на поміч їм скромний дар в сумі $37.34, які вислано до краю через Обєднання.

Рідний.

ЧЕТВЕРТИЙ КОНҐРЕС ОБЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В АМЕРИЦІ

(ПРОТОКОЛ НАРАД).

ТОВ. ВІЛЬНІ КОЗАКИ, 116 ВІД. У. Н. С., В ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Витаємо Вас, Шановні Делегати на Четвертий Конгрес Обєднання, і заявляємо, що ми з Вами. Що ухвалите, це буде виконане. Наше Обєднаннє, це дійсно наша державницька організація, яка держить високо прапор України.

Короткі письма надійшли ще від Американсько-Горожанського Клюбу в Алентави, Па.; Тов. ім. І. Франка, від. 146 У. Н. С., в Гемтремк, Миш.; Тов. „Січ", від. 136, У. Н. С., в Карнеґі, Па.; Тов. „Січ", від. 282 У. Н. С., в Сиракюз Н. Й.; Бр. св. Володимира, від. 91 У. Н. С., в Микизрак, Па.; Тов. ім. Маркіяна Шашкевича, від. 94 У. Н. С., в Гемтремк, Миш.; Укр. Ам. Демократичний Клюб в Джерзи Сіти, Н. Дж.; Бр. св. Івана Хрестителя, від. 256 У. Н. С., в Ривергед, Л. Ай.; Тов. ім. Івана Франка, від. У. Н. С., в Елмайрі, Н. Й.; Тов. ім. Івана Франка, від. 266 У. Н. С., в Амстердам, Н. Й.; від Української Громади в Микизрак, Па.; від гром. Петра Михайлиці в Честер, Па., який поручає справу Рідної Школи; від Д. Седляра з Джерзи Сити, Н. Дж., і других, які замість привіту надіслали грошеві чеки. Ті громади, згл. особи, будуть виказані в фінансових звітах.

По Конгресі наспіло ще привітальне письмо від **Земельного Банку у Львові:**

Усім Землякам, що покинули наш Старий Край, шукаючи кращої долі в Новім Світі, що розсіяні по широких просторах Америки, зіхались разом, щоби засвідчити приналежність до одного народу, з якого вийшли й якого не забули, пересилаємо бажання як найкращої праці для добра твоєрених Вами Українських Організацій і для всієї нашої Нації.

Дирекція і Надзірна Рада Земельного Банку Гіпотечного у Львові.

Просимо Хвальну Президію Обєднання передати отсей привіт Конгресови Обєднання Українських Організацій в Америці, що відбудеться на дни 26. жовтня с. р., а заразом просити в тоці дискусій Конгресу, чому наші американські субскрибенти не одержали досі акцій, які ми тепер вже розсилаємо їм, бо справа ця лежить нам дуже на серцю.

Хотяй Банк вніс еще в липни 1925 р. письмо до Уряду о дозвіл підвишки акційного капіталу, Уряд в Варшаві видав дозвіл аж перва в осени 1926 р. той дозвіл, почім з кінцем того року субскрипція на нові акції зістала офіціяльно стверджена.

На основі виданих приписів, ми зараз замовили виготовлення взорів артистичних рисунків на нові акції (виробив їх тут тепер замешкалий професор Київської Академії Холодний).

Однак виготовлення клішів способом забезпечуючим фальшування тих акцій і друкарські прецізійні роботи в відповідній друкарні, яка мала богато чужих замовлень, тревало по кілька місяців, так що ми доперва в вересни дістали наклад до розпорядимости а тепер вписуємо їх і розсилаємо субскрибентам, а тим, що замовили через Хвальне Обєднання, на вказані Вами адреси.

На будуче будемо новим субскрибентам доставляти акції без проволоки.

Просимо, вічливо це заявити Зборови.

—o—

Будемо Вам вдячні, якщо зволите на Конгресі порушити цей дальшу преважну справу для нашої суспільности:

Як Вам відомо, майже ціла Европа зубожіла наслідком війни, а найбільше потерпів наш Нарід — особливо в Галичині й на Волині.

Ви, щасливі, не зазнали страхіття війни, та могли хосенно працювати, коли в нас завмерло було все економічне життя.

Всі европейські народи відбудовуються при помочі капіталів своїх американських земляків. Так відбудовуються та розвиваються в Польщі Німці й Поляки, а з окрема Жиди, що дістають зі Злучених Держав десятки міліонів долярів. Американські земляки дають гроші охотно, бо всі знають, що гроші на ті цілі є ульокова ні продуктивно й безпечно.

Наші американські брати не взяли досі під розвагу, що льокуючи свої гроші на відбудову й піднесення народнього господарства в Старім Краю, льокують безпечно, хосенно й на добрий процент.

Ми, як одинокий український банк в Польщі, маємо сповнити величезну задачу.

На нас паде в перший мірі преважне завдання, улекшити нашому селянинови набування землі, якої він так дуже потребує.

На поміч держави числити не можемо.

А збідніла наша суспільність Старого Краю не є в силі зібрати таких капіталів, щоби уможливити селянинови використати добру конюнктуру на купно землі, та перепинити перехід землі в чужі руки.

Ми вже Вам писали і сьогодня з натиском підносимо, що найпростішим і найлекшим способом придбання землі для нашого селянства є поставлення великого акційного капіталу Земельного Банку Гіпотечного у Львові.

Ми уявляли собі, що американські Українці, в повнім зрозумінню цеї поважної ситуації, десятками тисяч відгукнуться на наші заклики, зложать значну часть акційного капіталу та в той спосіб дадуть нам спромогу станути на висоті нашого завдання.

В дійсности випало інакше.

Уважаючи нашим обовязком Вас точно поінформувати, подаємо Вам до відома, що наші заклики в американській українській пресі та чисельні листи до поодиноких діячів та осіб принесли нам капіталу акційного з Америки й Канади дотепер всего разом лише на квоту $7,937.

Ми працюємо серед громадянства полишеного самому собі й робимо, що в наших і його силах, але без Вашої серіозної співпраці не видвигнемо його з повоєнної скрути.

Не дайте нидіти народови, з котрого крови самі походите.

Ми не жадаємо в імя того народа від його заморських родимців милостині — жадної лепти.

Ми предкладаємо чистий і добрий бізнес.

І не розходиться о заворотні суми.

Треба тільки, щоби як найбільше число американських Українців розібрало як не по кількадесять, то по кільканадцять чи і по кілька акцій, щоби Земельний Банк Гіпотечний міг мати як найскорше бодай 3 міліони золотих акційного капіталу.

Вложений капітал є певний, бо Банк переводить тепер всі операції тільки в твердій валюті, та всі інтереси є добре на землі обезпечені.

Отже акції, хоча вони по приписам тутешніх законів виставлені на золоті, не можуть більше девалюватись і тратити на вартости, а приносять акціонарам що року дивіденду (платну за купони долучені до акцій).

Дивіденда в р. 1926, хоч наш капітал акційний маленький, виносить 5%.

В міру підвишки акційного капіталу буде й дивіденда вища вже тому, що видатки на кошти адміністрації мало що більші як при малім капіталі.

Рівнож треба, щоб американські Українці льокували бодай частину своїх ощадностий в долярах в Земельнім Банку Гіпотечнім. Льоката це певна, далеко краща ніж льоката в Америці, бо приносить добрий процент (тепер 7% річно, значить, заробок на цім більший, ніж можна його осягнути в Америці).

З огляду, що Польщу лучать вже договори зі всіми державами в Европі й поза Европою, наш Банк приймає й записує вклади ощадности в долярах, в долярах дописує відсотки й в долярах виплачує на кожне бажання вкладчика, отже ризика нема ніякого.

Конечним є кинути серед української суспільности в Америці клич складання своїх ощадностий в Земельном Банкови Гіпотечному у Львові, який то клич — якщо буде консеквентно переведений — приспорить значних доходів американським браттям, Банкови дозволить розвинути успішнійше свою діяльність, а селянам зі Старого Краю допоможе до закупна землі та поширення й улішення своєї господарки.

Поширяючи свою діяльність, думає також Земельний Банк Гіпотечний про видавання заставних листів в долярах. Не можемо однак приступити до цего перед видатним піднесенням акційного капіталу. В своїому часі звернемося в тім напрямі до Вас.

Реасумуючи все повисше, звертаємося ще раз до Вас з закликом:

Субскрибуйте акції Земельного Банку Гіпотечного у Львові!

Складайте свої ощадности в Земельному Банкови Гіпотечному у Львові!

Супроти обнижених стемплевих оплат і коштів емісії, акції наші будуть коштувати від тепер по $4.00, а 5 акцій виставлених на одну особу в одній грамоті, так звані „збірні акції" по $18.00.

В прилозі долучуємо Вам на оказ взір поодинокої й збірної акції, які розсилаємо нашим субскрибентам.

ЗА ЗЕМЕЛЬНИЙ БАНК ГІПОТЕЧНИЙ:
Др. Кульчицький; М. Гаврисевич.

За правду й волю разом всі,
І працею просвіти зажкете
В народі огні всі благі;
І защите він щедротами
Помежи рівними братами.
(Галич) К. Устіянович.

ЯК ОРГАНІЗУЮТЬ ПОМІЧ ДЛЯ ПОТЕРПІВШИХ ВІД ПОВЕНИ.

КОМІТЕТ ЖІНОЧОЇ ГРОМАДИ В НЮ ЙОРКУ В СПРАВІ ЗБІРКИ БІЛЛЯ І ОДЕЖІ.

Збірка білля, одежі і обуви для потерпівших від повені братів і сестер в рідним краю переводиться з рамени Тов. „Жіноча Громада" в Ню Йорку від 31 жовтня при 7 ул. в церковній галі кождого дня від 6 до 10 год. вечером. Проситься приносити старе вбрання, яке в краю дуже придасться.

Акрон, О. На спільних зборах представників відділів У. Н. Союза, Провидіня, Січі і парохії вибрано спільний комітет для переведення збірки на допомогу жертвам повені в Галичині. Гроші ухвалено слати через Обєднаннє. На разі зібрано $240, але збірка продовжається по хатах, на мітінгах і при других нагодах.

Ол. Цепко, пред. 295 від. УНС.

ГАРКАВЕНКО В ДЕТРОЙТ, МИШ.

Українська кольонія в Детройт, буде мати знова нагоду побачити Гаркавенка, котрий що тільки повернув з поїздки в Оклагома, Луізіяна, Тексас та других стейтів, де на протязі літа відніс цілий ряд побід. День виступу Гаркавенка в Детройт буде проголошений пізнійше.

ЖАРТИ.

Шеф (кричить до сусідньої кімнати до урядовця): Скільки разів говорив я вам, що не смієте свистати при праці!

Урядовець: — Алеж я не працюю зовсім, я лише свищу.

—o—

Льогіка: — Біймеся Бога, замкніть же вікно! Чи не чуєте, як зимно на дворі?

— Мій Боже! Абож то на дворі потепліє, коли я замкну вікно?

—o—

— Чи не маєте кого, що лишився би у вашій крамниці, коли ви відійдете?

— Ні! Але я не відходжу.

— Так. Та я гадав. Ваша жінка щойно впала у ріку.

—o—

На концерті. — Слухай, Юрку, чому то всі так тиснуться до дверей? Чи то буде може перерва, щоби гості покріпилися в буфеті?

— Ні, тепер має співати тітка Евфрозина.

—o—

Наші діти. Синок: Тату, скільки літ може мати це дерево?

Батько: Десь так коло пять літ.

Синок: То нарік мусітиме піти до шкілки дерев?

—o—

Добрий фабрикант. Купець: — Отсю машину можу вам поручити, вона сама оплатиться вам.

Гість: Добре, коли вона сама оплачується, то пішліть мені її до дому.

—o—

Подружє щастя. Чоловік найшов у зупі жінчин волос і приглядається і не може вже їсти.

Жінка: Спочатку, то ти казав, що ти би мене цілу з надмірної любови, а тепер один волосок тобі за богато!

—o—

— Як то є, що ви так обізнані з відносинами у Королюків?

— Тамтого року, як вони їхали на вакації, лишили в нас свою папугу.

—o—

— Мушу вийти так на пів години, — каже жінка до свого чоловіка — маю віднести до кравчині матерію на суконку.

— То таке тобі тепер у голові, — докоряє чоловік жінці — коли я так тяжко хорий.

— Не бери мені того за зле, — оправдується жінка — то буде чорна суконка.

—o—

Батько (до сина): Слухай, коли властиво ти вже візьмешся до праці? Як я був у твоїх літах, то заробляв уже по 30 долярів тижнево.

Син: Ба, але в тих літах вн не мали стільки клопотів, що я.

—o—

Господиня (до служниці): Марино, підемо до шлюсаря, щоби відчинив мій столик, бо я загубила ключик.

Служниця: Не треба шлюсаря, прошу пані, я маю ключик, що придається до того замку.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЬ ЧАСОПИС „СВОБОДА".

ЯК МИ ПОМАГАЄМО СТАРОМУ КРАЄВИ.

ЗБІРКА НА ПОТЕРПІВШИХ ВІД ПОВЕНИ В ПАРОХІЯХ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ.

Згідно з розпорядженням Високопреосвященного Отця Архиепископа Іоанна Теодоровича й Епархіяльного Совіту Української Автокефальної Православної Церкви в Америці, в усіх парохіях тої церкви переведено дня 2-го жовтня 1927 збірку жертв на потерпівших від повені в Галичині.

Загальна сума зібраних жертв виносить $1,163.27, які вислано до Обєднання. На ту суму зложилися такі жертви:

Високопреосвящений о. Архиепископ Іоанн Теодорович $50.00.

Парохія в Клівленд, Огайо. (Настоятель Прот. Григорій Хомицький) $136.85. На ту суму зложили: Пазя Каплиш 5 д.; Прот. Гр. Хомицький 3 д.; по 2 дол.: Л. Данилко, Е. Підзирайло, М. Федорчак, Т. Кальмук, Анна і Микола Бежик; по $1.50: В. Нагірний, Марія і Василь Сеник; по 1 дол.: В. Волянський (мол.), Марія Ольшаницька, Марія Барильска, В. Курчдяків, І. Маринчак, А. Фоца, О. Карась, Марія Сломінська, В. Габель, М. Гомзяк, М. Лупань, Г. Кузик, Розалія Лазірко, П. Осадчук, К. Свіжинські, М. Осадчук, І. Перещук, Катерина Ділай, Ганя Сидір, О. Барицький, В. Волянський (ст.), С. Лежан, С. Гальчишак, О. Запоточний, І. Жук, М. Матіїшин, Д. Лупань, І. Пукач, В. Підзирайло, М. Бежик, І. Пилипів, Г. Грабар, М. Гапко, С. Постолюк, Г. Калницький, Т. Купчевич, А. Мураль, І. Ганич, П. Купчевич, І. Галицький, С. Морозович, Т. Гнатків, Катерина Бежик, Степанія Бежик, Юстина Гальчишак; Марія Репужинська, Марія Морозович, Текля Сорівка, В. Венц, В. Сидір, В. Волянський (мол), Ефрозина Гнатків, Марія Кухаришин, Анна Гавриляк, Іван Гнатків, Павло Чорній, Вулька Волосецка, Яків Волянський, Василь Паламар, Максим Куць, Володимир Козюк, Михайло Сорочак, Розалія Кушнір, Марія Мовчко, Катерина Мураль, Параскевія Молодець, Марія Яким, Марія Сеник, Катерина Голдер, Катерина Ділай, Михайло Гумницький, Микола Букартик, Василь Гальчищак, Стась Підзирайло, Микола Маланчак, Іван Гнатків, Гавриїл Кость, Марія Сеник і Ів. Маланчак; Микольцьо Сорівка 65 ц.; по 50 ц.: В. Юрчишин, Ів. Вархоляк, Олекса Луцин, Степанія Морозович, І. Тремблюк, Ольга Кобак, Олена Самотіс, Ф. Самотіс, В. Товарницький, Г. Калницький, І. Льорит, Г. Коваль, М. Осадчук, В. Литвак, П. Литвак і І. Паплик; Юлія Голдер 30 ц.; по 25 ц.: Ів. Карась, В. Ганич, Ів. Ділай, Олена і Ольга Молодець, Ст. Гумницький, Мирон, Ірена і Ярослав Хомицькі, М. Ганич, М. Осадчук, Ст. Козуб, Ганя Ганич, Юлія і Вол. Старявські, Олена і Йосифа Медвідь, М. Брезінська і Степанія Матіїшин. — Збірку допомагали збирати по хатах слідуючі: Ст. Підзирайло, Мик. Сорівка, Вас. Ганич і Осипа Стахова, діти парохіяльної школи.

Парохія в Майнерзвілл, Па. (Настоятель Прот. Іван Гундяк) $134.14. На ту суму зложили: Клюб Української Молодіжи 10.00; Братство св. Юрія, 97 від. Укр. Нар. Помочі, 10.00; Братство св. Успенія Пр. Богородиці, від. Общества Руських Братств, 10.00; Предсідатель парафії, д. Микола Цалік 10.00; Прот. Іван Гундяк 3.00; Василь Левчанин 2.00; по 1.00: п-ні Ірина Гундяк, Марія Солдат, Анна Стасів, Марія Гадло, Анна Вархоляк, Пр. Димитер, Г. Олійник, Михайло Солдат, Ю. Солдат, Ол. Зятик, П. Дембицький, В. Возьний, Ів. Машталяр, Іван Тхорик, М. Путько, В. Цабаль, М. Барвінчак, М. Черкас, Лев Шморгун, А. Довжицький; по 50 ц.: Михайло Пилипович, Ів. Демчура, Ан. Секелик, В. Пітух, Іван Садовський, Анна Димитер, Катерина Мельничак, Олена Павелко, Текля Коцура, Анна Фанок, Теодор Шумяк, Софія Коцура, Ів. Коцура, К. Секелик і Петро Мерзинський. Дрібними датками $9. 64.

Предсідатель парохії д. Микола Цалік і д. Бартко Скоцан зібрали в Віліямстави і Тавер Сити від слідуючих: Мик. Пальчук 3.00; по 2.00: Бартко Скоцан, Анна Олійник, Максим Заклюк, Гр. Смик, Корній Заяць, Антін Бляха, Ад. Пломс (Ам.), Пав. Ярось, Ів. Корній, Вол. Беньовський, М. Кіш, П. Швах, В. Машталяр, П. Гоминюк, Ан. Денькович, П. Беньовський, П. Бордун, Д. Цалік, В. Цалік; по 1.00: Г. Гвайт (Амер.), Юрко Дзефко, Ів. Пинчарський, Гр. Марчук, М. Цалік, Анна Михалко, В. Демкович, Ів. Бляха, М. Романович, Д. Мирха; по 50 ц.: Г. Сливка, Анна Фльорик. — Зібрано у Віліямстави і Тавер Сити $52.00.

Парохія в Нортгемптон, Па. (Настоятель Прот. В. А. Каськів) $130.15. На ту суму зложили: Молодечий Український Драматичний Кружок $10.00; Вас. Боць $5.00; Прот. В. А. Каськів $3.00; по $2.00: Ів. Задубера, Ол. Потіха, Ів. Свала, К. Вітушинський, Ст. Глущак; по 1.00: п-ні Анна Каськів, М. Олехса, М. Мицьо, Ан. Фанок, Ол. Задубера, Ан. Крайовський, М. Гіль, Т. Бруцяк, Ол. Люблянецький, Т. Бошко, В. Коченаш, Ан. Мазур, Ів. Жеребецький, П. Ленчук, М. Мізяк, Т. Мицьо, М. Журавель, Анд. Кобак, Ів. Осичка, М. Люблянецький, Ф. Яремчук, М. Чуйко, Вас. Андрушишин, М. Гузела, С. Вітушинський, І. Махіброда, Ів. Вербицький, Ю. Мичуда, Агафія Курей, П. Панчишин, І. Охоцький, Елисавета Мищишин, Ев. Шур, Мих. Андрушків, Ю. Порохняк; по 50 ц.: Ом. Каськів, Юстина Чепеляк, С. Малярчук, І. Шевчук, Казимір Лісовський, Ан. Панчишин, М. Пятак, Ів. Гульчак, Розалія Березовська, І. Маляник; по 25 ц.: А. Мицьо, П. Хроник, П. Магерка; Джов Ессед 15 ц., Джов Вірен 10 ц., свяшеник з мирования 1.10; дрібними датками $4.85.

Урядники парохії: дд. П. Коченаш, Ф. Ковальчук і Й. Хомча зібрали в Бет-Портлянд від слідуючих: М. Вітушинський 2.00; по 1.00: С. Грофи, П. Коченаш, М. Карабін В. Муць, А. Васильович, Джан Дземон, Шандор Небі, М. Предомирський, Ф. Ковальчук, О. Котик, Т. Тимош, Ганна Колії, Песі Ґарантіно, Алек Ґарантіно, Й. Замитий, Ед. Рерік, Айзік Говард, Джозеф Джем, М. Бенч, В. Гевко, Джан Грофи, Й. Сейфер, І. Бейбі, Боб Ребіц, Джан Гадлок, В. Саламун; Р. Ґрофі 75 ц.; по 50 ц.: Анд. Ґарантіно, Іл. Мілер, Нік Ліберто, В. Айзік, Джан Сабо, Кліфорд Зобті, Г. Руп, Ф. Вівер, Дж. Наги, А. Мась, А. Юрко, В. Джакоби, С. Гонтик, К. Дезмон, В. Нюварт, А. Парос, Дж. Васел, С. Ленціх, С. Мілер, В. Грін, Ф. Рязміла; дрібними датками 2.00. Зібрано $41.25. — На Бет від слідуючих: по 2.00: Ів. Парубочний і Тіт Доровецький; по 1.00: П. Закамарко, Дм. Валько, Вас. Прус, Г. Денворз; Ев. Куць 25 ц. Зібрано $8.25. — На Пеннален від слідуючих: по 1.00: Анастазія Кріль, Т. Гурин, П. Данило; по 50 ц.: Ю. Борута, В. Спрінгер, М. Данило і А. Остpовський; В. Мацко 25 ц.; Іван Дзянкович 15 ц. Зібрано $5.65.

Парохія в Арнолд, Па. (Настоятель о. Павло Корсуновський) $123.00. На ту суму зложили: П. Зорена 20.00; по 5.00: П. Малик, інженір, Г. Б. Кеслер, (борджес м. Арнолд); Ів. Федан, С. Г. Маєрс, Дж. К. Девісон, Ів. В. Гунгер; о. П. Корсуновський 3.00; по 2.00: М. Крашкевич, І. Слокум, Г. В. Кулман, С. Гез-Стейшен, Ф. Матвю, О. Мадюк; І. Парульский 1.50; по 1.00: Е. Гартман, Ю. Красінська, К. Жілінська, П. Боднар, Г. Волошинович, Ева Пітух, О. Мармійка, Р. М. Гартман (постмайстер), Г. Копелман, Г. К. Райдер, Л. С. Спрінгер, Т. С. Канмер, І. Беднарчук, Г. Миськов, С. Біндас, М. Мізюк, М. Комінчевич, Н. І. Невергольт, Т. С. Пінтінтон, Ю. Сімон, Біл Гаф, Періс Лонч, Ів. Подольський, Арнолд Друг-Стор, А. Б. Бішоп; по 50 ц.: Касторіно, Анулі і Г. Б. Вілсон. Зібрано разом $93.00 (Попередно вислано до Обєднання 30.00). Збіркою по чужинцях зайнявся гром. Петро Зорена.

Парохія в Гаррат, Оклагома. (Настоятель о. Микола Костецький) $74.70. На ту суму зложили: по $10.00: Михайло Вітвіцький, Й. Волошин, М. Титенич; В. Ростикус 6.00; по $5: Ю. Окалюк, Амб. Костюк, Мих. Петрик і Кир. Титенич; В. Ружицький 4.25; Д. Венгер 3.50; по 3.00: о. М. Костецький і М. Маник; Ів. Вітвіцький (хлопець 12 літ) 1.10; по 1.00: І. Вітвіцький (хлопчина 9 років), Текля Петрик, Й. Сторожишин. Дрібними датками 85 ц.

Парохія в Україна, Н. Дак. (Настоятель о. Осип Железівський) $66.50. На ту суму зложили: по 5.00: М. Лобуш, С. Ґулька, Д. Мельничук, Пет. Стрільчук, М. Гулька, В. М. Палагнюк і Ів. Гулька; о. О. Железівський 3.00; по 2.00: Д. Ктитор, Д. Стус і Ів. Хрущ; по 1.00: Марія Гулька, Н. Глібійчук, Олійникова, М. Процьів, Ів. Барабаш, П. Олійник, В. Волощук, Н. Щепковський, М. Павлюк, Ю. Пасічник, М. Лобушова, Марія Стус, Анна Стус, Параска Пасічник, Анна Лобуш, Марія Щепковська, Олена Щепковська, Анна Яремчук, Мик. Щепковський, Юстина Палагнюк, Пр. Щепковський і І. Глібійчук; Ю. Щепковська 50 ц.

Парохія в Бостон, Мас. (Настоятель о. Маркіян Кучер) $51.50. На ту суму зложили: зібрано в церкві $48.50; о. Маркіян Кучер 3.00. Виказу жертводавців не прислали.

Парохія СС. Пітсбург, Па. (Настоятель о. Лев Кушнір) $67.15. На ту суму зложили: Федуник 5.00; о. Л. Кушнір 3.00; по 2.00: Шпікула, Слободзян, Шнерх; по 1.00: Крижалка, Петрик, Бекіш, Чернецький, Леніцький, Малиняк, Шабатура, Усик, Пасічняк, Венгжин, Ониськів, Козак, Шабатура, Галевич, Осух і Котула; Михун 75 ц.; по 50 ц.: Макар, Безпятий, Бекіш, Кушнір, Коруна, Жеребецький; дрібними датками 8.40; з концерту, що відбувся 9 жовтня, прийшло $25.00.

Парохія в Милвоке, Віск. (Настоятель о. Іван Сенчук) $34.18. На ту суму зложили: о. Ів. Сенчук 3.00; Анна Грек 2.30; по 2.00: М. Стадник і Ст. Ковжун; по 1.00: Т. Борсук, Мих. Страний, В. Яремчук, В. Адамчук, П. Магеровський, П. Стецик, Н. Жук, Ф. Кушнір, Д. Борис, Н. Кудринський, Ів. Березовець, Ст. Доманчук, К. Ман, Ів. Шеремета, О. Яровишин, Ів. Жидик, Ів. Зубрицький, М. Адамчук, Ів. Білинський, Кат. Фута, Ст. Гірчак, Н. Пилюк, Ів. Довгун; А. Ковжун 50 ц.; А. Зубрицька 25 ц.; дрібними датками 1.13.

Парохія в Минеаполіс, Мін. (Настоятель о. Михайло Запаринюк) 31.25. На ту суму зложили: о. М. Запаринюк 4.00; М. Грубрин 2.00; по 1.00: І. Куцюба, Пилатюк, Он. Кузик, Я. Грубрин, Анастазія Олеськів, В. Проць, П. Андрущак, О. Шипорд, Кольба, І. Панчишин, Г. Рихлій, І. Якимів, Ів. Лозовський, А. Процай, П. Качмар, Т. Кохан, П. Гайва, В. Мельник, П. Садовий; по 50 ц.: П. Приймак, О. Ковалів, О. Вонс, Мантан, Бачинський, І. Тофин, С. Коцюба, П. Готра і Дидилюк; по 25 ц.: К. Гаца, В. Галіш і Василевич.

Парохія в Джансон Сити, Н. Й. (Настоятель о. Іван Косан) $28.61. На ту суму зложили: о. Ів. Косан 3.00; по 1.00: Ст. Галушка, Мих. Кость, Дм. Циклинський, М. Тхір, Ів. Кулик, Кеєня Шевчук, Теодора Петришин, Анна Хиль, Анна Циклинська, Т. Ковач, Ів. Білас, Мих. Павловець, Анд. Маловецький, Мик. Маловецький стр., Кость Грицик, Теод. Шевчук, Гр. Червак, П. Сляш, Т. Хиль, Гр. Кінаш; по 50 ц.: Ів. Савка, М. Каспир, Пелягія Кулик, Гр. Кузьминка, Ів. Любимець, Марія Галушка, п-ні Косан, і Емілія Кречко; Іван Клим 35 ц.; по 25 ц.: В. Косан і М. Федик; Марія Хиль 20 ц.; Олеся Косан 15 ц.; по 10 ц.: М. Гурайчук, П. Маловецький і Анна Пуфка; Анна Садовецька 6 ц., Марія Севич 5 ц.

Парохія в Ембрідж, Па. (Настоятель о. Дмитро Сідлецький) $25.80. Жертви збирано в церкві і на парохіяльнім балі. Виказу жертводавців не прислали.

Парохія в Менвил, Р. Ай. (Настоятель о. Іван Палій) $25.10. На ту суму зложили: збірка в церкві 17.10; Сестрицтво Церковне 5.00; о. Іван Палій 3.00. Виказу жертводавців не прислали.

Парохія в Шікаго, Іл. (Настоятель о. Михайло Кашуба) $92.55. На ту суму зложили: „Україна" Будівельно-Позичкова Спілка 25.00; по 5.00: М. Пікульський, Ів. Савчук, П. Горичка; о. М. Кашуба 3.00; по 2.00: Т. Мищук, Г. Березовський, М. Візеканяк, М. Сопко, Ів. Гладиюк, Й. Лоханський; Василина Кіндзерська 1.50; по 1.00: В. Рудий, М. Миколишин, М. Франків, Ст. Олійник стар., Ол. Бабій, Ст. Семенюк, С. Іванюк, М. Савчин мол., П. Кульпак, Д. Карман, Ів. Лярга, Т. Колісник, М. Древницький, Розалія Янковська, Ів. Сеньчук, Марія Сцімборська, Д. Галущак, Анастазія Пікульська, Анна Древницька, Анастазія Войцеховська, Анна Доманчук, Дамян Шостак, М. Ендзійовський, Д. Когут, Анд. Вуйцік, Ів. Шаломей, Я. Медзяк, Л. Новосад, С. Вудз, Ів. Лащук, М. Бойчук; дрібними датками 5.05.

Парохія в Смитміл, Па. (Настоятель о. Михайло Щетинський) $62.75. На ту суму зложили: о. Мих. Щетинський 3.00; по 2.00: Т. Заворський дякоуч., В. Заворський, Гр. Іванців, В. Бесіган і В. Цап; по 1.00: Д. Сорока, Ів. Бунґа, М. Зубаль, Ол. Русняк, Дм. Луць, Ст. Ґуздан, Іл. Поглід, М. Поглід, Гр. Кулинич, Мик. Лазоришин, Лука Лазоришин, Іл. Королінчак, Мих. Зелінський, Вас. Вархоляк, Гр. Дяк, Ів. Леґан, Ів. Бунґа, Мих. Кимак, Мих. Васильків, Мик. Поглід, Юр. Ґондур, Ів. Циктич, Дм. Копильчак, Ан. Васильків, Ів. Бляха, Катерина Новаковська, Мих. Лумяник, І. Вархоляк, Мих. Зубаль, В. Васильків, В. Ляшинський, Фед. Бунґа, Вас. Копильчак, Ів. Найда, Ів. Січка, Ів. Фенч, Вас. Тимців, Мих. Швайка, Ол. Беца, Мих. Лисейко і Дм. Тима; по 50 ц.: Вас. Бережанський, Дм. Солян, Ів. Циктич, Вас. Бунґа, Дем. Фрич, Мих. Бунґа-Іванів; Мих. Плішко 25 ц.; в церкві дрібними датками $5.50.

(Дальше буде).

Хто робить добре, одержить лучше.

Хто робить зле, одержить гірше.

Павук не снує павутиння для одної мухи.

Хто вилежуєсь у літі, буде голодувати у зимі.